

opusdei.org

Miraklet som gjort Opus Deis grundare till helgon

Den kände italienska
författaren Vittorio Messori
publicerar i Corriere della Sera
(Milano) en artikel om Dr.
Nevados tillfrisknande.

2001-12-29

«Cancerbildning av kronisk
strålningsdermatit i sitt tredje
stadium, i obotlig fas», detta var den
diagnos som Läkarutskottet vid
Kongregationen för

helgonförklaringar enhälligt formulerade i processen för att bedöma om den helbrägdagörelse som tillskrevs den salige Josemaría Escrivás förbön skulle anses vara “vetenskapligt oförklarlig”. Efter många undersökningar av patienten, noggranna diagnoser, utfrågningar av tiotals vittnen och en prövning av alla handlingar kring fallet, besvarade läkarna i utskottet – ingen av dem tillhör Opus Dei – frågan jakande. De erinrade om att det inte finns något dokumenterat fall av tillfrisknande från strålningsdermatit, en hudsjukdom som beror på utsättning för röntgenstrålning som leder till cancerbildningar som orsakar metastaser. I det undersökta fallet hade sjukdomen ett nästan trettioårigt förlopp, och var redan i sitt längst fortskridna stadium. Den hade invalidiserat patienten, som hade förlikat sig med tanken på sin nära förestående bortgång. Trots

detta började plötsligt, från och med hösten 1992, en oförklarlig läkningsprocess, varvid de sår som cancer orsakat försvann i så hög grad att patienten helt och hållet kunde återuppta sin yrkesverksamhet. Ett aldrig skådat fall, okänt i läkarvetenskapens annaler. På grund av detta förklarade vetenskapsmännen att fallet var "oförklarligt", vilket teologerna i sitt språkbruk översätter med "mirakel".

Opus Deis grundare, Josemaría Escrivá, kommer alltså att införas i förteckningen, kanon, över helgon för att av Gud ha utverkat en landsmans tillfrisknande. Den 69-åriga ortopederna Manuel Nevado Rey hade drabbats av en yrkessjukdom som är vanlig bland hans jämnåriga kollegor, vilka tills nyligen tvingats arbeta med farliga röntgenapparater. Redan några få år efter att han inlett sin yrkesbana, hade de första

symtomen på kronisk strålningsdermatit visat sig, och som alla hans dermatologkollegor skulle komma att bekräfta, var den omöjlig att hejda, irreversibel, obotlig. I november 1992 hade han redan sedan länge givit upp kirurgin, som hans såriga händer inte tillät honom att utöva, och han hade bestämt sig för att ägna den korta tid han hade kvar åt vissa vinodlingar som han älskade. Just därför befann han sig, enligt uppgift, på jordbruksministeriet i Madrid, där en tjänsteman som såg hans sår gav honom ett bönekort med en bön till Escrivá – vilken hade saligförklarats få månader tidigare – och rådde honom att be om hans förbön. Doktor Nevado hade ingen kontakt med Opus Dei och kände knappast alls till dess grundare: han satte därför bönekortet i sin plånbok utan någon större övertygelse. Strax därefter begav han sig till Wien. Då han besökte olika kyrkor upptäckte

han bland bänkarna och altaren att det fanns många likadana ”helgonbilder” som den han hade fått i Madrid. Slagen av att en spanjor vördades även i ett germanskt land som Österrike, började han läsa den bön om förbön som fanns på bönekortet. Omedelbart började symtomen att lindras, vilket först slog patienten med häpnad och därefter de specialister som besökte honom. Av såren kvarstår, som Vatikanens läkarutskott konstaterat, endast ärren och händerna har återfått sin rörelseförmåga så fullständigt att doktor Nevado åter utför operationer dagligen i sitt sjukhus i närheten av Badajoz.

Under de tio år som gått sedan Escrivás saligförklaring har postulationen samlat flera tusen uppgifter om ”tjänster” och ”nådegåvor” som påstås tillskrivas hans förbön. Ur denna imponerande

mängd vittnesbörd, har man hämtat ett tjugotal fall av tillfrisknanden som redan vid en första anblick förefaller oförklarliga och därför mirakulösa. Exempelvis finns fallet med en pojke som omedelbart botades från en förträngning av en njurartär som var omöjlig att operera några få dagar efter saligförklaringen.

Till slut bestämde man sig för att koncentrera sig på fallet med doktor Nevado. Varför? Säkerligen för att kronisk strålningsdermatit fortfarande är en obotlig sjukdom med dödlig utgång (i slutstadiet, som det aktuella, angriper metastaser hela kroppen) och inte kan omfattas av misstanken om att tillfrisknandet beror på "självuggestion". Det finns inget annat dokumenterat fall då denna sjukdom blivit bättre, tvärtom fortskrider den alltid, sakta men obönhörligt, till slutet. Eftersom patienten var läkare, kunde han

dessutom själv bedöma sin situation och han hade konsulterat många kollegor som därefter har kallats till Rom för att vittna. Ärendet var således omfattande och vetenskapligt sett oklanderligt.

Men det förefaller som om valet av detta fall även har påverkats av ett andligt övervägande. I centrum av det välkända Verkets budskap finns som bekant helgandet genom det vardagliga arbetet, oavsett vilket det är (det gäller byggnadsarbetarens såväl som banktjänstemannens arbete), under förutsättning att det genomförs så väl som möjligt efter bästa förmåga. Nåväl: detta är ett mirakel som rör en arbetare som många andra, en duktig men okänd ortoped på landsbygden, som redan från första stund märkte vad hans yrke skulle få för konsekvenser. Trots det tog han frivilligt risken och fortsatte att arbeta till förmån för de sjuka, och dag efter dag använde han

de röntgenapparater som hjälpte patienterna att tillfriskna men förgiftade honom. Det är ett Guds mirakel förvisso; men även en fråga om god vilja, en viss ”vardaglig helighet i arbetet” hos den mirakulöst tillfrisknade, som var okunnig om Opus Deis spiritualitet och en vanlig kristen som bara gick i mässan på söndagarna. Slutligen skall beslutet att välja detta mirakel ha påverkats av att det förvisso var säkert, vetenskapligt oantastligt, men i grund och botten inte särskilt ”spektakulärt”. Monsignor Escrivá (”vår fader” som alla kallar honom i Opus Dei) var inte förtjust i att visa upp oerhörda, extraordinarie saker, i övertygelsen om att ett sant mirakel är ett arbetsliv som man inte bara står ut med, utan bemöter med omsorg och glädje av kärlek till Gud. Det tillfrisknande som slutligen gör att han kommer att ingå bland de heligas skara var varken spektakulärt teatraliskt eller

melodramatiskt: ett ”stilla” mirakel, där en arbetares händer botas så att han åter kan börja arbeta. Förvisso ett mysterium. Men inom ramen för den tysta vardaglighet som låg Escrivá så varmt om hjärtat.

Denna stil skiljer sig mycket från padre Pios, vars mirakel för helgonförklaring ”slumpen” (även om det ordet inte har någon betydelse ur ett kristet perspektiv) ville låta kungöras samtidigt som Escrivás. Visserligen eftersträvade munken från San Giovanni Rotondo alls inte berömmelse eller sensationer. Tvärtom. Men händelserna gjorde att han omgavs av applåderande folkmassor, arméer av journalister och härar av inkvisitorer under strålkastarnas obarmhjärtiga sken. Under samma tidsperiod levde de mycket olika liv, men Kyrkan förenar dem nu i helgonens skara. I grund och botten är det ännu ett av många bevis på

den oändliga mångfald av
människoöden och gåvor som rymms
inom det som, trots allt, fortfarande
är världens största religiösa
gemenskap.

Vittorio Messori // Corriere della
Sera (Milano)

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/miraklet-som-gjort-opus-deis-
grundare-till-helgon/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/miraklet-som-gjort-opus-deis-grundare-till-helgon/) (2025-08-06)